

INSTINKT, EMOTSIOON, INTELLEKT, VAIMSUS, SPIRITUAALSUS

Ja iga kord, kui meid kutsutakse palvetama..., siis on see selleks, et läheksime ühele lainele oma „universaalse identiteediga“, mõistes selle all meie intiimseimat ühendust kogu looduga, olles teadlikud sellest või mitte; see sõltub igaühe evolutsiooni, arengu tasemest.

Ja niiviisi, iga palve muutub sõnumiks, mingiks soovituseks, üheks võimaluseks, mis on seotud meie “taasloomisega”, et luua meid ikka ja jälle uuesti -ja niiviisi määramatult-, vabastatud! ja samaaegselt ühenduses oleva teadvuse tähenduses.

Sedamööda, kuidas inimkond on kulgenud liigina, on ta muutunud iga korraga aina enam sõltuvaks, enam tarbivamaks, enam kurnatumaks, enam kurnavaks... (*hisp. keelne sõnamäng: consumir, consumir, consumidor; sumarliitma*) Liites ja liites on number aina enam moondunud; nii moondunud, et ei näi - ei näi, erandid kõrvale jättes-, ei näi muutuvat, ei näi -nagu öeldakse- arenevat; ei näi, vaid... kordab ja kordab ja kordab!, palju kordi üle selle, mis on soovitatav.

“Olemise” teadvust -kui sündmust, mis on kordumatu ja singulaarne iga inimolendi eksistentsis- ei omata, väljaarvatud!..., väljaarvatud kui ilmub mingi egoist, hedonist ja kõrk, kes mingi avaliku teadaande esitab -mis ilmselgelt ei ole singulaarne, on üks kordus veel lisaks-.

On vaja vaid läheneda instinktuaalsetele, emotsionaalsetele ja intellektuaalsetele elementidele.

Instinktuaalses, üleelatu ja ellujäämine, hingestatud elul iseenesest, on iga korraga..., iga korraga vähem rakendust, vähem pühendumist selle väljendamiseks, takistuse ületamiseks; pigem jääb vahel tunne nagu oleks elu grupid, mis lähevad otse tapamajja, kuid mitte kui ohverdus, kui tänuavaldus või kui armuand Jumaliku ees, jne -mis võinuks olla teistel aegadel-, ei, vaid kui tava, kombe rütm, mida saadab fraas, et ”elu ongi selline”.

On jõutud ilusa numbrini, üle seitsme miljardi inimolendi, kes kõik on üle

vale katla oma ideedega, projektidega, uudistega, informatsiooniga...; ja kõik see on valmis õhku lendama. Kuid!... ei sütti valve- ega alarmituled.

Emotsioonid uitavad... “jõuetult”, või vahel kirglikult mõrvatuna. Kuid jõuetus, apaatia, loidus, kurbus, depressioon võidavad poolehoidjaid sekundiga. Näib, et millelgi pole väärtust.

Ah! Ja intellekt..., intellekt on siin oma numbrite, oma saavutuste, oma vallutuste nimel. See käib tal kergesti, kindlapeale. Mingi närtsinud vaimuga, mingi instinktiga, noh nii... minimaalsest allapoole! Intellektil on väga selge pilt tootmisest, ähvardustest, ehmatisest, jälitamisest, karistamisest...

See kultuurist tulenev intellekt -kultuurist tulenev?-, mis meigib, mis petab, mis varjab, mis lubab... Uuff! Kuid on hegemooniline. See on Võim!, mis on pillav visuaalse-, verbaalse-, auditiiivse-, manuaalse-, automaatse-, poolautomaatse vägivallaga...

-Selge! Näib nagu midagi on puudu. “Instinktuaalne”, “emotsionaalne”, “intellektuaalne”... Kõik?

-Oh, ja, ja, jaa! Puudu oli vaimne.

-Ah!, vaimne!

-Jah!

-Mis “jah”?

-Ah! No “jah”, neid on katoliikseid, apostlikke ja roomalikke. On Meka moslemeid, moslemeid Bosnia Hertzogoviinast... On ka ismaeliidi moslemeid, nendest räägitakse vähe, sest nende hulgas on vaid üks rikas. Räägitakse moslemitest, kes lähevad mekasse...

-Ah, Meka!

-Jah.

-See kivi?

-Jah...

-Ah, jah!

-Ja hindud: Oh!, Višnu, Šiva, Brahma!... Jah, religioossus, vaimsus, spirituaalsus asub siin.

Ärgem unustagem heebrealasi; keda on olgugi et arvuliselt vähe, omavad suurt mõju.

See on kõik! Midagi pole puudu! No muidugi on normaalne, et religioonid, omavahel, mitte et nad ainult kaklevad, vaid soovivad silmapilkset surma üksteisele. Kuid, peale selle detaili...

-Sest kõik nad on tõelised...

-Oh, jaa!

Või on üllatav Jumalik võimekus mitmekesistuda sellisel moel, et loob kaose, mida on võimatu lahendada, või ei ole Jumalikul sellega mingit pistmist ja on inimene see, kes on jumalikustanud oma nukud ja on loonud Jahve nuku, Jeesus Kristuse nuku, Brahma nuku...; nukud -nukke saab küllalt olema!-, mille kultus allutab, see kannab vilju, puhkevad lilled ja... ja enamgi veel!

See on vaimne, spirituaalne elu.

Loomulikult! Kokkuvõttes küll petlik, hingelisest seisukohast lähtudes - tutvustame põgusalt hinge: "meeleline, hingeline"-; see on nii -ai!-, Loovast Müsteeriumist lähtudes...

Võib olla on seda parem nimetada niiviisi või kuidas iganes, sest me ei tea mitte midagi! Teada, ei!, sest ei kuulu teadmise sfääri.

Paljud niinimetatud "usklikud", "töötavad" -jutumärkides- spirituaalsega läbi oma teadmise... Aga, mida teatakse!?

-Aga mida teate Teie Loojast, Loomingust? Mida tead?

-Mitte midagi...

-Justnimelt: mitte midagi!... Seega, ei ole kohta intellektile.

Praegu kuulame natuke intellektiga, emotsiooniga, ... Kuid, ei! See on vaid üks strateegia, ei midagi enam! Kuid intellektiga ei ole siin midagi pistmist! Kuid mõistkem: sel ei ole midagi pistmist, kuid siin ta on.

Mida on pistmist ninal küünarnukiga?

Ütleb: *"Kuulge! Pistmist, pistmist, pistmist ei ole, aga kohal on, loomulikult".*

Aga pretensioon... -selles ajas, kui inimkond on intellekt, domineerimine, võim, käsk-, jõu kasutamine selleks, et minna ühele lainele niinimetatud "vaimsega, spirituaalsega", on pettus.

Kokkusattumiste, üllatuste, ettenägematuste, ootamatuste, õnnede!, võimalikkuste peened niidid... on niidid, mida juhib Loov Müsteerium, et kutsuda meid palvesse ning et meid inspireerida ja viia Loominguga unisooni.

Ja kui siis järsku ilmub mingi mõeldamatu, ootamatu heli, just õigel hetkel, mil öeldakse see või teine sõna, võib juhtuda, et ütleme: *"Bah! Milline kokkusattumus; tuul"...* Ja juba on kohal intellekt. Kõik on kokkusattumus, kõik..., kõike õigustatakse... Kõike!

Tegelikult, meeleline, hingestatud!, spirituaalne, vaimne elu on minimaalne. Minimaalne! Ja selle mõju meie tegemistele, meie olemisele on minimaalne! Siit ka vajadus, kui igavikulised õppurid, pöörduda Palve Kutsesse, et teadvustada ja muutuda lubadusteks, muutuda igapäevasteks tegudeks, korrektsioonideks...; mida peab meeles pidama, et oleme kestvaalt taasloodud, siis kui päike tõuseb!,

mil tänu Loomingu armastusele sünnime taaskord.

Meile paistab, et võib olla väga loomulik, kuid on neid, kellele päike ei tõuse; "mõnedele" paljudele.

Võiksime öelda, et uni -see kontemplatsiooni eessaal, ooteruum- on hetk, mil Müstiline Looming kasutab meie re-struktureerimiseks, re-relvastumiseks - ilma relvadeta!-, meie regenerereerimiseks...

Kui -ausalt- meile on osaks saanud meie konfiguratsioon, siis jõume vältimatule järeldusele, et oleme animus, hing; et jah, see on küll ümbritsetud peaga, kerega, jäsemetega, fastsiatega, aponeurosisega, südamega, sooltega... Ja, jah.

Ehk siis, kui võtame selle fraasi, võiksime öelda:

-Seega, kõik mida oleme teinud instinktist, tundest, intellektuaalsusest lähtuvalt on rängalt ekslik?

-Justnimelt, justnimelt! Justnimelt!... -nagu vastaks drillitud meremees-.

-Ah!

Loomulikult! Kuna kokkuvõttes oleme animus, hing, oleme vaim -kui soovime seda nii nimetada-, olgugi et peab pingutama, intellekt, et seda omaks võtta. Seda me oleme ja ei midagi enam. Ehk siis, mittemiski!

Kuid on nii, et välimused petavad! Seega, me riietume, paneme jalanõud...; räägime, paneme pomme... ja nii mõnigi teine vulgaarsus lisaks. Kuid -kui ei oleks mitte sellepärast, et on olemas animus, hing- kuidas saab see siis toimuda kui me magame...

Ehk siis, nii mõndagi tõest omasid primitiivsed kultuurid -mis ei olegi kokkuvõttes nii primitiivsed-. Vaadake selliseid kultuure nagu Mohenjo Daro - Indias-, enne kui jõudsid kohale indoeuroopa metslused; näiteks, teatud inkade-

eelsed aspektid või mõned maiade elemendid... -et meid kurssi viia, eks ju?-.

Üks kord kui oleme veidikene kursis -veidikene!-, näeme, et need kultuurid on kaugel... -väga kaugel- “primitiivseks” olemisest, selle sõna vulgaarses tähendusest, need olid sada protsenti animistlikud kultuurid... Ja elasid! Ja külvasid. Ja tegid erilise käsitööna niisutussüsteeme. Aga nende olek, nende tegemine oli pidevalt edasi kantud animistliku, meelelise-spirituaalsuse poolt. See märkis nende suunda.

Kõik nad kadusid ja peaaegu et ei jätnud mingit pärandit.

Kadusid või läksid ära? Või neid sunniti kaduma?

Kuid mingi kaja jäi. Hiljem võiks mõelda, et teistel aegadel oli võimalik elada hingestatuse, vaimsusega, ümbruskonnaga ja omaenda liigiga solidaarsuse ainutähenduses, ilma ülekaaluka võimuta, ilma vägivalla juhtimiseta.

Sest täna, täna näidatakse meile, et vitaalne on järgmine: tugev Riik!...

Riik?... Milline õudus! Kuid loomulikult, kui ei tunta “Riigi” definitsiooni, mis on “struktuur, mis on rajatud ja koosneb võimu elementidest ning mis õigustab vägivalla kasutamist, juhul kui on vajalik püstitatud korda säilitada” -see on Riik, siis meile tundub... -kui seda ei teata-, meile tundub olevat normaalne, et Riik on olemas.

See on hälve!

Samuti tundub meile normaalne, et eksisteerib valitsus. Veel hälbeid juurde.

Ja näib nagu me oleksime mingi kohmakas liik absoluutse läbikukkumise lähedal, kui meil ei ole mingit piitsalööki kukil, mingit hirmu või mingit rippuvat porgandit, mis ütleks meile, et seda süües saavutaksime õnne. Ja kes rohkem või vähem on seda uskuma hakanud. Ja loomulikult, liik liigub automatiseerudes; robotiseerudes.

Ja muidugi, kus on animus, hing ja kus on vaimsus, spirituaalsus? On kohal, jah, on kohal; aga on nii hävinenud!, on nii... piiratud, nii et ükskõik missugune hingus, mis soovitaks siiruse, selguse, loomingu otsimist, on kohe kiiresti maha tehtud konservatiivse, sektantliku, terroristliku või ükskõik mille poolt.

Näib olevat selge, et nagu jõud, nagu puhang, mis me oleme, soovitab meile muutust, kohandumise hoiakut ja selle ellu rakendamist usu, lootuse ja kestva loomingu suunas, mis lubab meil tunnetada ühte suunda, tähendust!, elustiili, mis käsitleb kooselu kui ilu kunsti, võimaluste, üllatuse suunas, selle Universumi ees, mis meid kontempleerib, selle sünni ees, mida pakub meile iga päev...

Ja niiviisi, tegutseda..., muutuda ühe teenija igapäevaseks, igavikkudest pärinevaks lubaduseks, mis plasmeerub igas hetkes, igas huumori hetkes, igas armastuses.

Tunda end piirideta!... ja tegutseda vastavalt.
